

Pravidla a zase jenom pravidla

Již od starověku se lidstvo snažilo vymezit svoje bytí určitými pravidly, zákony, vyhláškami, nařízeními a řády. Pravidla různého druhu a rozsahu nás obklopují denně a mnohdy je bereme automaticky, aniž si je uvědomujeme. V křesťanském světě se uplatňuje desatero Božích přikázání, svá pravidla mají společenské hry, s předpisy je spojen provoz na pozemních komunikacích a určitá kritéria musí splňovat třeba výstavba nového domu. Neměli bychom dávat

stranou i nepsaná pravidla – zejména etiku, chování a slušnost.

Pravidly se máme řídit, ne je obcházet a vymýšlet „podložné důvody“, proč je nerespektovat. Z každodennosti je známo mnoho nelogických norem a je na zákonodárcích a úřadech, aby je upravili a změnili do aktuálně přijatelné podoby. Pravidla nejsou stoprocentně dokonalá, ale platí pro všechny a bez výjimky.

Podle reakcí některých obyvatel naší země se zdá, že v současnos-

ti vše, včetně sčítání lidu, musíme dělat jenom kvůli vládě a jejímu předsedovi. Nebudeme jiná pravidla vztahovat i na starostu obce, hejtmana kraje, předsedy Poslanecké sněmovny a Senátu, prezidenta republiky, europoslance či církevní představitele? Pravidla tvoříme hlavně ve vlastním zájmu, zájmu svých nejbližších a budoucích generací. Jestliže by naši předkové postupovali podle mínění některých současníků, těžko bychom dnes sdíleli odkazy minulosti a hrdě se k nim hlásili bez toho, abychom se i nyní postarali o to, aby něco zůstalo i po nás. Lidé rádi přejímají a přijímají jednoduchá řešení a vysvětlení místo toho, aby se hlouběji zamysleli, především nad sebou samými.

V poslední době jsme často slyšeli, že bychom měli namísto platných vládních opatření používat selský rozum a řídit se jistými doporučeními. Je však rozum člověka natolik schopný stanovit si taková pravidla, aby se v nich společnost sama neutopila? Kdo bude určovat hranice, které nelze překročit? Každý z nás bude postupovat podle sebe? Bohužel

některým jedincům, nejen v naší republice, je „selský rozum“ zřejmě již zapovězen. Označovat lidi, kteří se snaží dodržovat určité předpisy, za slepé stádo a poslušné ovce špatného pastýře, je neuvážené. Většina lidí by si nedovolila bez souhlasu vstoupit do cizího domu a provádět v něm prohlídku osobních věcí majitele nemovitosti s tvrzením, že přece nebude dbát „nesmyslných zákonů, které si někdo vymyslel u stolu v Praze“. Jistě nebudeme prokazovat hrdinství a vyjadřovat občanskou neposlušnost tím, že budeme v obci jezdit autem rychlostí 100 km za hodinu a ohrožovat na životě kdekoho.

Právě společenská pravidla stanovují mantinely a hranice našeho jednání. Je někdy složité se jimi řídit, ale jestliže je překročíme, měli bychom za to nést trestní či jinou odpovědnost. Jak se k tomu bude stavět naše svědomí, pokud ho tedy ještě máme, a jak budou hodnotit naši prožívanou současnost generace po nás? Pochválí nás, nebo jen zakrouží nevěřícně hlavou a poklepu si rukou na čelo?

Pavel Andř

Jsm

Nekrolog: Ondřej Frankenberg

V únoru odešel náhle Ondřej Frankenberg ve věku nedožitých 74 let. Ač původem Pražák, velkou část života strávil ve Vysoké Peci a v Rudném.

V roce 1972 zde s kamarádem napůl koupil stodolu od vyhořelého statku a při její rekonstrukci vznikla skvělá parta Knapárna (podle jména původního majitele). Nejen dostavovali a opravovali, ale jejich nápady šly i za hranice nemovitosti. Vždy poslední červenovou sobotu se konal fotbalový zápas Pražáci versus Vysoká Pec (poslední se sehrál po 35 letech v roce 2008), první pátek v srpnu zase kostýmový večírek spojený

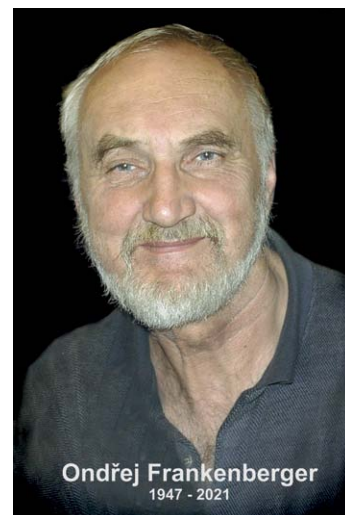
s divadelním představením, které napsali a sehráli členové společnosti, a přijít mohl kdokoli. Když začala obec pořádat koncerty country kapel, přišel Ondřej Frankenberg s myšlenkou postavit stánky ve westernovém duchu.

Po svém úrazu s trvalými následky v roce 1996 trávil v obci většinu času, a přemýšlel proto nad tím, jak ji zvelebit. Za chalupou nechal ze smrků vysázet bludiště přístupné všem, a čím byly stromky větší, tím více radosti dělaly dětem i dospělým, zdejšími i turistům. Podle jeho projektu inženýra-stavaře vznikly místní autobusové zastávky, přístřešky na kontejnery ve tvaru tee-pee a tote-

mu nebo most s obrácenou perspektivou přes Rudenský potok. Podílel se na obnově trianglu na Havraním vrchu nad Rudným. Jeho činnost přesáhla i hranice obce, když v Nejdku otevřel galerii N211 s kavárnou. Při všech jeho aktivitách mu nikdy nešlo o slávu, ale o to, aby se „něco“ dělo.

Díky němu a Knapárně jsme přežili léta socialismu i dravé raně kapitalistické roky. On byl jistota, místo, kam se můžeme vždy vrátet. Slovy jednoho z mladších členů party: „Světlo nad vchodovými dveřmi, které svítí nonstop jako maják a kdokoli a kdykoliv může vstoupit a pobýt.“

Hana a Jan Profousovi

Ondřej Frankenberg
1947 - 2021